

Dan werd er maar doorgedronken, liefst de zware wijnen waarvan de dames niet gediend waren, en het spel was aan den gang. Zij wenkte, met een kort gebaar, dat juffrouw Doorzicht zwijgen moest; doch juffrouw Doorzicht, eens ontketend, was niet zoo gemakkelijk tot rust te brengen. Zij ratelde dan ook lustig door; het kon haar toch niet schelen of iemand luisterde. De beide meisjes zetten angstige gezichten, maar niet heel erg; hooggestemde staatkundige woordenwisselingen, ook tusschen leden van hetzelfde gezin, waren zoozeer aan de orde van den dag, dat men er zich niet bijster meer over ontzette. Mevrouw Noordhuijs had een volmaakt onveranderde gelaatsuitdrukking behouden; zoolang het haar persoonlijk niet trof, trok ze zich de wereldsche zaken al bijzonder weinig aan. Dit zou ook wel weer terecht komen, dacht zij.

Daar vernam men, onder een vuurwerk van geweldige uitdrukkingen, het breken eener flesch. „O God! daar zijn ze al aan het vechten,” gilde de gastvrouw, overtuigd dat de heeren elkander het glaswerk naar het hoofd wierpen. Zoo erg was het niet; alleen had Veldenaar met een declamatorischen zwaai van de hand eene ledige flesch omgekwakt. Doch mevrouw van Arken achtte het tijd tusschenbeide te komen; met een zenuwachtigen handzwaai bracht zij eindelijk juffrouw Doorzicht tot zwijgen, die, haar eigen gerammel niet meer vernemend, met verbazing het rumoer uit de tuinkamer in haar oor opving. Toen, zonder een woord te zeggen, schreed de gastvrouw voorwaarts, uit het prieel den tuin door naar de tuinkamer, op eenigen afstand door de anderen gevolgd. Aan de half openstaande glazen deur gekomen, luisterde zij nog een oogenblik naar het verward misbaar, door drie gelijktijdig schreeuwenden teweeg gebracht, en trad toen met een ruk aan den knop naar binnen. De vier anderen kwamen achter haar aan.

Het eerst ontwaarden de dames, vlak bij de deur, Hofland en Blijleven. „Opstaan; rechts pareeren; terug in de gevechtsstelling,” hoorden zij eerstgenoemde mompelen, nog steeds vervuld door de gedachte aan zijn aanstaand tweegevecht. Blijleven, de binnentredenden bespeurend, toonde een zeer verstoord gelaat, den indruk wenschende te maken als keurde hij het razende krakeel ten hoogste af. Op den achtergrond de drie disputerenden, met kleuren als boeien en opgeheven vuisten door elkander kakelend, neus tegen neus uit louter kwaadaardigheid. Dokter van Arken zweeg het eerst en haalde met een wanhopig gebaar de schouders op, om te kennen te geven dat het zijne schuld niet was. Toen dominee Geurig, op eens al zijn welgemanierdheid terugvindend in tegenwoordigheid der dames en het land hebbend dat hij zich pas tot zoo groote heftigheid had laten vervoeren. Veldenaar, met den rug naar de deur, merkte de aanwezigheid der dames het laatst op; een oogenblik was hij zelfs ten hoogste in zijn schik, meenend, bij het plotseling zwijgen der beide anderen, hen door zijn donderend requisitoir onschadelijk gemaakt te hebben. Maar, de richting hunner blikken volgend, bespeurde hij wat tot dat zwijgen aanleiding had gegeven; als handig advocaat volgde hij hun voorbeeld niet, doch bracht zijn tirade ten einde, met onmerkbare overgangen vorm en inhoud verzachtend. „Zoodat ik,” luidde het op steeds bezadigder